

Sygn. akt II CSK 63/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa T. W., M. K.
i W. M.
przeciwko A. L., K. S., D. C.,
I. B., M. S., S. F., S. D., E. S., E. P. i H. K.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 16 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 16 lipca 2014 r., sygn. akt I ACa 293/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek pozwanych o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 lipca 2014 r. Powodowie powołali się na oczywistą zasadność skargi oraz występowanie w niej istotnego zagadnienia prawnego.

W odniesieniu do pierwszej z tych przesłanek w judykaturze Sądu Najwyższego wyjaśniono, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Odnośnie do drugiej z przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, na jaką powołali się powodowie, w judykaturze Sądu Najwyższego wskazano, że przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Zagadnienie prawne wskazane przez powodów nie odpowiada tej definicji. Problem uchylenia bezprawności zachowania naruszającego dobro osobiste w sytuacji, w której zachowanie to polega na sformułowaniu ogólnej i abstrakcyjnej krytyki pod adresem danej osoby bez sprecyzowania stawianych zarzutów, z istoty rzeczy zawsze musi być rozstrzygany w odniesieniu do okoliczności konkretnej sprawy. Z tego powodu na gruncie wskazywanego problemu nie byłoby możliwe sformułowanie przez Sąd Najwyższy ogólnego i uniwersalnego stanowiska, co pozwoliłoby na realizację publicznego celu skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Oddalając zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanych zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy miał na względzie fakt, że pozwani nie dostrzegli, iż skarga kasacyjna dotknięta jest wadami powodującymi odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, lecz wnioskowali o jej oddalenie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, nie publ.).